

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΒΙΒΛΙΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΣΤ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΙΟΣ 1881.

ΑΡΙΘ. 188.

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Φρ. 1.
 » » » 'Εξωτερικῆ » 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 'Εν οδῶ Αἰόλου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων ἀνευ προπληρωμῆς.

ΚΑΜΕΛΙΑ.

Ἡ Καμέλια εἶναι δένδρον αὐτοφυὲς ἐν Ἰαπωνίᾳ, μετεφέρθη δὲ εἰς τὴν Ἑβρώπειν πρὸ 300 περίπου ἐτῶν δὲν ὑποφέρει τὸ ψῦχος καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰς εὐκράτους ζώνας φυλάττεται ἐντὸς θερμῶν δωμάτων τὸν χειμῶνα. Ἐν τῇ πατρίδι τῆς ἀβάνει εἰς δένδρον μέγα, ἀλλ' εἰς τὰς ξένας χώρας, ἕνεκα τῆς καλλιεργείας ἐντὸς δοχείων, ἀπομένει δενδρόλλιον.

Ἡ Καμέλια εἰς τὴν πατρίδα τῆς χρησιμεύει εἰς πολλοὺς σκοποὺς. Ἐκ τῶν ἀνθέων ἐνός εἶδους παράγεται ἑλαιόν τι τὸ ὅποιον μεταχειρίζονται εἰς τὴν μαγειρικὴν τὰ δὲ φύλλα, ἄλλου τινὸς εἶδους βράζονται καὶ τὸ ἀπόβρασμα μεταχειρίζονται αἱ γυναῖκες, ὅπως παρ' ἡμῖν τὸ ἀπόβρασμα τῶν φύλλων τῆς βάγιας, πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ ὑφέλειαν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς.

Τὰ ἀνθὰ τῆς Καμέλιας, ἀν καὶ δὲν ἔχουν καμμίαν ὀσμὴν, ἕνεκα ὁμοιᾶς τῶν ὑφαίων πετάλων τῶν καὶ τῶν ὑφαίων χρωμάτων εἶναι πολὺ ἐπιζήτητα, οὐχὶ σπανίως ἐν μόνον ἀνθος ὑφαίου χρώματος δύναται νὰ πωληθῇ ἀντὶ 100 φρ. φέρουσι δ' αὐτὰ αἱ κυρίαὶ εἰς τοὺς χοροὺς, τὰς ἐσπερίδας καὶ τὰ θέατρα, ἢ πέμπουσιν αὐτὰ πρὸς τοὺς φίλους τῶν μετ' ἄλλων ἀνθέων εἰς ἀνθοδέσμας.

Κ α μ ε λ ι α.

ΡΟΔΟΝ.

Εἶμαι τὸ ῥόδον τὸ ὠραῖον,
 Εἶμαι τὸ ἄνθος τῶν ἀνθέων,
 Μύρα εὐώδη ἀποπνέον,
 Ἐρίστῃς ἔμβλημα ψυχῆς.
 Εἶμαι εἰκὼν τῆς εὐτυχίας,
 Μαγεύω τρυφερὰς καρδίας,
 Ἡ κόρη καὶ ἡ νεανίας
 Δρέπουσιν τὸ ῥόδον εὐτυχίας.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ.

Δάφνη καὶ ῥόδον, δόξα κ' εὐτυχία
 Ἐρως καὶ ἄσμα, εἰσθε εἰρωνεία,
 Κ' ἡ τρυφερά κ' ἡ ἐξοχος καρδιά
 Νεκροῦνται μετὰ στάδιον εὐρύ.
 Ὅνειρα πλάττει εὐθυσμα κομῆσός σου,
 Ὡς ἀστραπὴ παρέρχεται ἡ ζωὴ σου,
 Κ' ἡ πένθιμος σκιά τῆς κυπαρίσσου
 Τὰς δάφνας καὶ τὰ ῥόδα ἀνακληροῦ.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

Γάλλος χωρικός θέλων νὰ συλλάβῃ τὰ λυκόπουλα, τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὸ παρακείμενον τῶν ἀγρῶν τοῦ δάσος, ἐμπλήθη τὴν φωνὴν, διὰ τῆς ὁποίας καθ' ἐκάστην ἡκουε τὴν λύκαιναν νὰ τὰ προσκαλῇ. Τὸ πείραμα ἐπέτυχεν, θὶ δὲ λυκόπουλα ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο κρυμμένος. Καὶ τὰ μὲν τρία ἐξ αὐτῶν συνέλαβε, τὰ ἄλλα τρία ἐπρόφθασαν καὶ ἔφυγον.

Τὰ συλληφθέντα ἔφερε καὶ ἐποποθέτησεν εἰς τὸν ἀχυρῶνά του τὴν ἀκόλουθον δ' ἡμέραν ἐπιστρέψας ἐκ τῆς ἐργασίας παρετήρησε τὴν λύκαιναν ἐξερχομένην τοῦ ἀχυρῶνός του μεταβάς δ' ἐκεῖ εὐρε με ἀπορίαν ἀντὶ τριῶν θὶ λυκόπουλα! Ὡς φαίνεται ἡ μήτηρ λύκαινα ἀνακαλύψασα διὰ τῆς ὀσμῆς τὸ μέρος ὅπου εἶχον μεταφερθῆ τρία ἐκ τῶν τέκνων τῆς ἀπεφάσισε νὰ μεταφέρῃ ἐκεῖ καὶ τὰ λοιπὰ πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν καὶ εὐχαρίστησιν αὐτῶν !!

ΔΑΦΝΗ, ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ

(ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Βυζαντινοῦ).

ΔΑΦΝΗ.

Εἶμαι ἡ Δάφνη· ἐμὲ μόνον
 Θεωρεῖ τέρμα τῶν ἀγῶνων
 Καὶ ἀμοιβὴν ἀπειρῶν πόνων
 Ὅ ἦρωσ καὶ ὁ ποιητής.
 Στέφει ὁ κλάδος μου ὁ θάλλον
 Τὴν κεφαλὴν ἀνδρῶν μεγάλων.
 Σὺ δὲ παλαίων, σὺ δὲ φάλλων,
 Εἰπέ, τὴν δάφνην δὲν ζητεῖς;

BENIAMIN ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

Ὁ Βενιαμίν Φραγκλίνος, ὁ μέγας Ἀμερικανὸς φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς, ἐγεννήθη ἐν Βοστώνῃ τῇ 17 Ἰανουαρίου 1706. Κατ' ἀρχὰς ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ πρεσβυτέρῳ τοῦ ἀδελφῷ πρὸς ἐκμάθησιν τῆς τυπογραφικῆς τέχνης, ἐπειδὴ εἰς ταύτην ἠδύνατο νὰ ἀναγνώσκῃ βιβλία, καὶ δλον τὸν καιρὸν τῆς ἀνεξέως τοῦ διήρχετο ἀναγινώσκων. Πρὶν γεῖνῃ δεκαεὲ ἐτῶν τὴν ἡλικίαν ἐδημοσίευσεν ἄρθρα πνὰ ἀνώνυμα, τὰ ὅποια ἔλαβον μεγάλην κυκλοφορίαν καὶ πολλὸν ἔπαινον. ἐπὶ τέλους δὲ ὁ κόσμος ἀνεκάλυψε τὸν νεαρὸν συγγραφέα.

Ἄφου ἐπὶ τινα καιρὸν ἔσχε διενέξεις μετὰ τὴν ἀδελ-

Βενιαμίν Φραγκλίνος

φόν του, ὅστις καὶ τὸν ἔδειξέ ποτε, ἐπὶ τέλους ὁ Φραγκλίνος ἔφυγε, καὶ ὑπῆγε πρῶτον μὲν εἰς Νέααν Ὑόρκην, ἀλλὰ μὴ εὐρῶν ἐργασίαν ἐκεῖ, μετέβη εἰς Φιλαδέλφειαν ὅπου ἔφθασε μὲ ἐν μόνον τάλληρον εἰς τὴν τσέπην του. Μετ' ὀλίγον εὗρεν ἐργασίαν εἰς ἐν τῶν τυπογραφείων καὶ συνάμα ἐξηκολούθει νὰ γράφῃ ἄρθρα, τὰ ὅποια ἐπέσυραν τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ.

Ταχέως ὁ Φραγκλίνος ἐγένετο ἀνὴρ σημαντικὸς ἢ μεγάλη του νόησις καὶ δραστηριότης, ἢ εὐφυΐα του εἰς τὸ νὰ ἐφευρίσκῃ καλλίτερα καὶ οἰκονομικώτερα συστήματα ἐκπαίδευσως καὶ ἀναπτύξεως ἐφεύρισαν ἐπ' αὐτὸν τὸ σέβας καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν Ἀμερικανικῶν ἀκοικῶν.

Τὸ 1732 πρῶτον ἐδημοσίευσε τὸ ἡμερολόγιόν του, καλούμενον «Ἡμερολόγιον τοῦ πτωχοῦ Ῥιχάρδου,»

ὅπερ ἐξηκολούθησε δημοσιεύων ἐπὶ 25 ἔτη καὶ ὅπερ ἐγένετο περίφημον διὰ τὴν πρακτικὴν φιλοσοφίαν καὶ ἠθικὴν, τὰ ὅποια ἐμπεριείχετο.

Εἰς ἡλικίαν 27 ἐτῶν ἤρχισε νὰ σπουδάζῃ τὴν Γαλλικὴν, Ἱταλικὴν, Ἰσπανικὴν καὶ Λατινικὴν, καὶ ἐγένετο μετ' ὀλίγον ἐμβριθὴς εἰς αὐτάς. Ἐνῷ δὲ διέμενον ἐν Βοστώνῃ τῷ 1746, ἐνησχολήθη εἰς διάφορα σπουδαῖα πειράματα μετὰ τὸν ἠλεκτρισμὸν. ἔχων δὲ τώρα ἀρκετὴν περιουσίαν ὥστε νὰ δυνήθῃ νὰ ἀποσυρθῇ τῆς τέχνης του, ἠγόρασεν ἠλεκτρικὴν τινα συσκευὴν καὶ ἤρχισε τὰς ἐπιστημονικὰς του ἐρεῦνας. Ἐκαμε δὲ ἐκτεταμένας ἀνακαλύψεις περὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Πολλοὶ τῶν ἀγνωστῶν ἡμῶν ἀναμφίβολως γνωρίζαν τὸ ἠλεκτρικὸν τοῦ Φραγκλίνου ἀνεκδοτὸν, πῶς δηλ. κατεβίβασε τὸν ἠλεκτρισμὸν ἀπὸ τὰ νέφη ἐν καιρῷ θυέλλης, διὰ τῆς προσαρτήσεως κλειδίου ἐπὶ τοῦ σχοινοῦ χαρτίνου αἰτοῦ (Ἰουν. 15. 1752), διὰ τοῦ ὁποῖου πειράματος ἀπέδειξεν ὅτι ἀστραπὴ καὶ ἠλεκτρισμὸς εἶναι ἐν καιρὸ αὐτό.

Πολλάκις ἐστάλη ὡς εἰδικὸς πρέσβυς τῆς Ἀμερικῆς εἰς Ἀγγλίαν, καὶ, κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον τῶν Ἀμερικανῶν, τὸ 1775 εἰς Παρίσιος, ὅπου καὶ κατὰ τὸ 1782 πάλιν σταλεῖς ὑπῆρξεν εἰς τῶν κληρονομιῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὅστινες ὑπέγραψαν τὴν συνθήκην μεταξὺ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Ἀγγλίας.

Τέλος, τὸ 1785 ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἀνεξάρτητον ἦδη πατρίδα του, μετὰ 53 ἐτῶν δὲ δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἀπεσώθη ἀπὸ τοῦ δημοσίου βίου, καὶ ἀπέθανε τῇ 17 Ἀπριλίου 1790, ἡμῶν καὶ ἀγαπώμενος ὑπὸ πάντων.

ΠΕΡΙ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ.

Ἐκ τῆς Περιηγήσεως τοῦ Ἑλληνος Προξένου κ. Δ. Μητσάκη τὸ 1879.

(Συνέχεια. ἴδὲ προηγ. ἀριθ.)

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Ἀνεγνωρισμένη ἐπικρατοῦσα θρησκεία εἶναι ἡ ὀρθόδοξος ἀνατολική. Ἀπὸ τῆς 5—6 ἑκατονταετηρίδος ἠσπασθήσαν τὴν ἀφραῖν τῶν Μονοφωσιτῶν ἢ Μακαβιτῶν, κατ' ὄνομα, κατ' οὐσίαν ὅμως διετήρησαν τὴν ὀρθόδοξον. Ὁ Χριστιανισμὸς εἰσῆλθη εἰς Αἰθιοπίαν περὶ τὸ 330 μ. Χ. ὑπὸ Φορμεντίου ἐμπόρου Ἑλληνος ἐκ Τύρου, ὅστις προχειρισθεὶς παρὰ τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου, πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, μητροπολίτης Αἰθιοπίας, μετέβη εἰς Αἰθιοπίαν, ἐβάπτισε τὸν τότε βασιλέα καὶ πάραυτα δλον τὸ ἔθνος ἐγκατέλιπε τὸν Ἰουδαϊσμὸν καὶ ἠσπασθη τὸν Χριστιανισμὸν διετήρησαν μόνον τὴν περιτομὴν, τὴν ὁποίαν μέχρι τῆς σήμερον ἐκταλῶ-

ἔτι τὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεως. Ἡ βάπτισις γίνεται διὰ τριῶν καταδύσεων καὶ ἀναδύσεων, τῶν μὲν ἀρρένων τὴν 40ὴν, τῶν δὲ θηλέων τὴν 80ὴν ἀπὸ τῆς γεννήσεως, ὅτε ὁ ἱερεὺς δίδει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ βαπτιζομένου, ὅπερ κατόπιν οἱ εὐγενεῖς τὸ μεταβάλλουσι δίδοντες ὄνομα σημαῖνον ἀνδρείαν, ὠραιότητα, εὐτυχίαν καὶ τὰ τοιαῦτα. Φυλάττουσιν αὐστηρῶς τοὺς κανόνας τῶν Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου καὶ αὐστηροτάτας νηστείας. Μέχρι τοῦ πέμπτου αἰῶνος μ. Χ. ὁ μητροπολίτης ἐπέμπετο ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλληνος πατριάρχου. Κατόπιν μετὰ τὴν παρακμὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Αἰγύπτῳ οἱ αὐτόχθονες Αἰγύπτιοι, ἔχοντες συναλλαγὰς διὰ ξηρὰς, κατώρθωσαν νὰ τοῖς δώσωσι μετὰ τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοφυσιτῶν μητροπολίτην μέχρι σήμερον, καίτοι πολλάκις ἀπεπειράθησαν οἱ Αἰθίοπες νὰ λάθωσιν Ἑλληνα μητροπολίτην, ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ τότε διευθύνοντες τὰ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκκλησίας δὲν ἔδωκαν ποτὲ προσοχὴν. Ἡ τελευταία ἀπόπειρα τῶν Αἰθίοπων ἐγένετο περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοδώρου καὶ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἐν Καίρῳ τὸ ἐνθυμοῦνται καὶ μοὶ τὸ διηγῆθησαν. Κατὰ τύπους εἶναι Μονοφυσῖται, ἀλλὰ πράγματι διατηροῦσι τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ὅπως παρέλαβον αὐτὴν παρὰ τῶν πρώτων Ἑλλήνων τῶν διδασκάντων αὐτοὺς τὸν Χριστιανισμόν, καὶ πάντα τὰ ἐκκλησιαστικὰ αὐτῶν συγγράμματα εἶναι ἐκεῖνα, ἅτινα τοῖς μετέφρασαν οἱ Ἑλληνες, οὐδὲν δὲ ἔχουσιν ἐκ τῶν Αἰγυπτίων Κοπτῶν, ἐνῶ ἐκ τῶν Ἑλλήνων παρέλαβον τὸ θρησκευμα καὶ ἐξ αὐτῶν καὶ τὰ συγγράμματα. Σώζονται εἰσέτι ἐννεὰ ἐκκλησιαστικὰ ῥυθμοὶ ἑλληνικοῦ, ἃς σέβονται πολὺ καὶ τὰς ἐπιδεικνύουσιν εἰς τοὺς ξένους, καυχώμενοι ὅτι εἶναι ἐκτισμένα ὑπὸ Ἑλλήνων. Ἐξ αὐτῶν ἐγὼ ἐπισκέφθημι τέσσαρας ἰδίως ἡ ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Ἰσαάκ (Ἀβὰ Χερῖμα) εὐλαβεῖται παρ' ὅλων τῶν Αἰθίοπων, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ἐκήρυξε τὰ κτήματα αὐτῆς ἀδόδοτα. Κεῖται πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀδόδας ἐπὶ ὕψηλῶν λόφων καταφύτων καὶ θέσεως τερπινοτάτης. Αἱ ἐκκλησῖαι εἶναι ἐκτισμέναι ἐπὶ ὕψωματων, συνήθως καταφύτων ἐκ δένδρων ὑψικόμων ἢ ἐπὶ καταφερείας κοιλιάδος πλησίον ῥυάκων, ἐντὸς μεγάλων περιβόλων δειδροφύτων, ὅπου θάπτουσι τοὺς νεκρούς. Ἐχουσι σχῆμα κυλινδρῶν, ὡς οἱ χθαμαλοὶ καὶ εὐρεῖς ἀνεμόμολοι, μὲ πολλὰς ὕψηλὰς θύρας καὶ τινα παράθυρα· αἱ πλεῖστοι δ' ἔχουσι διπλοῦν τεῖχος σχηματίζον εἶδος κυκλωτοῦς διχοδρόμου. Τὸ ἱερὸν κεῖται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ, πρὸς τὰ κάτω μὲν τετραγώνον, πρὸς τὰ ἄνω δὲ κυλινδρῶν ὡς πυργωτὸν θωρηκτόν· ἔχει τρεῖς θύρας ἀνὰ μίαν εἰς ἕκαστον τῶν τριῶν τοίχων· ἐξέρχονται τὰ ἀχραντα μυστήρια ἐκ τῆς δεξιᾶς καὶ εἰσέρχονται διὰ τῆς ἀριστερᾶς τρίτης θύρας. Οἱ τοῖχοι τοῦ ἱεροῦ εἰσι

πλήρεις εἰκόνων ἐζωγραφημένων ἢ ἐπὶ ὑφάσματος βαμβάκερου κεκολλημένου ἐπὶ τοῦ τοίχου ἢ ἀπ' εὐθείας ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τοίχου. Παριστώσι τοὺς παρ' ἡμῖν ἁγίους, τὰ πάθη τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, τὰ διάφορα θαύματα τοῦ καὶ τὰς βασάνους τῆς κολάσεως· ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς τῶν ἡμετέρων μωῶν, ἀλλὰ παρ' Αἰθίοψιν ἡ ζωγραφικὴ εἶναι πολὺ ὀπίσω, ὕστεροῦσα μεγάλως. Δὲν ἔχουσι κινητὰς εἰκόνας, ἐκτὸς μικρῶν τιμῶν, ἃς ἐγὼ ἐδώρησα τῷ αὐτοκράτορι. Τὰ κανδήλια εἶναι σπανιώτατα καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἀπαντᾷ τις λύχνον τοῦ τοίχου ἢ παλαιὸν τινα καὶ ρυπαρὸν φανόν. Τὰς τοιχογραφίας ἔχουσι πάντοτε κεκαλυμμένας διὰ σινδόνων. Ἡ λειτουργία τελεῖται πάντοτε ὑπὸ τριῶν ἱερέων καὶ ἐνὸς διακόνου. Εἶναι ἐκτεταμένη, διότι ψάλλονται ὑπὸ τε τῶν ἱερέων καὶ τῶν ψαλτῶν πάντα τὰ τροπάρια. Διαρκεῖ 6—7 ὥρας· ἄρχεται τὴν 1 μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἀπολύει περὶ τὴν 6 1/2—7 τῆς πρωΐας. Ὁ ἅγιος ἄρτος τῶν ἀχράντων μυστηρίων εἶναι θεβαίμενος ἐντὸς εἵδους κανίστρου μετὰ πώματος καὶ δι' ἐρυθροῦ ἐξ ἐρίου ἢ βάμβακος ὑφάσματος κεκαλυμμένου, ὅπερ κρατοῦσιν οἱ τρεῖς λειτουργοὶ ἱερεῖς· τὸ δὲ διακοπότηρον μετὰ τοῦ οἴνου φέρει ὁ διάκονος, ὅστις ἔπεται αὐτοῖς. Ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἱερεὺς προσφέρει τεμάχιον ἄρτου τῷ βουλομένῳ νὰ κοινωνήσῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ὁ δ' ἐπόμενος αὐτῷ διάκονος κοχλιάριον οἴνου· ὅτε δὲ γίνεται ἡ ἔξοδος τότε μεταλαμβάνουσιν οἱ βουλομένοι. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ εἶναι ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ καλλιτέρα τῆς ἡμετέρας, διότι ψάλλουσι μετὰ φωνῆς τοῦ στήθους ἐν ῥυθμῷ, μετὰ χρόνου καὶ ἀρμονίας οὐχὶ δ' ἐρῶνως. Πολλὰ μέρη τῆς μουσικῆς τῶν ἐνθυμίζουσι συμφωνίας τινὰς τῆς ἑπτανησιακῆς μουσικῆς. Οἱ ψάλλοντες συνοδεύονται ὑπὸ κυμβάλου ἑλλειφοειδοῦς (εἶδος ἐν τούτων ἐξ ἀργύρου περιχρῦσου), ἢ κρατοῦσι τὸ σείστρον διὰ τὸν χρόνον καὶ ἐν ἑλλείψει σείστρου χρῶνται ταῖς βακτηρίαις αὐτῶν. Ὅταν μουσικός τις ἐκτελέσῃ ἐπιτυχῶς μονωδίαν τινα οἱ ἐκκλησιαζόμενοι ἐκφράζουσι τὴν εὐχαρίστησίν των ὅτι ἐτέλεσεν αὐτὴν καλῶς. Φρονῶ ὅτι, ἐπειδὴ οἱ Αἰθίοπες δὲν ἀνεμίχθησαν μετ' ἄλλης φυλῆς, διετήρησαν τὴν μουσικὴν ἀγνήν, ὡς τὴν ἐδιδάχθησαν παρὰ τῶν πρώτων διαδωσάντων τὸν Χριστιανισμόν Ἑλλήνων, καὶ οὐδόπως ἀπίθανον νὰ ὑπάρχωσιν ἐν αὐτῇ στοιχεῖα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μουσικῆς, διότι ἡ τῶν Αἰθίοπων δὲν συμφωνεῖ ὅπως πρὸς τὴν παρ' ἡμῖν ἐν χρήσει ἔρρινον μουσικὴν. Καὶ αὐτὰ τὰ κατ' οἶκον ἄσματα τῶν πολὺ ὁμοιάζουσι πρὸς τινα τῶν νῆσων τοῦ Αἰγαίου Πελάγους καὶ ἄλλων τῆς Ἑλλάδος μερῶν. Ἐχουσι δὲ γραπτὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν, ἧς οἱ χαρακτῆρες (notes) διαφέρουσι τῶν ἡμετέρων. Ἀντὶ κωδῶνων χρῶνται σημάντρους ἐκ λιθίνων πλακῶν. Ποιοῦνται ὁμοίως καὶ χρῆσιν κωδωνίσκων, ὡς

τοὺς παρὰ ξενοδόχοις, ὡς κρούουσι τελομένης τῆς λειτουργίας καὶ τὴν ὥραν τῆς εἰσόδου ἢ ἐξόδου τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Κατὰ δὲ τὰς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τελετὰς μεταχειρίζονται εἰδὸς τι ἐξαπτερόγων καὶ μεγάλου ἐκ σηρικοῦ ὑφάσματος ἀλεξήλου, διερ ἴσως

καὶ ἀπὸ τίνος χρόνου. Ὡσαύτως κατὰ τὰς τελετὰς ταύτας ἐν πολλοῖς ναοῖς εἰς ἡ δὴ δύο ἐκκλησιαστικοὶ ὁ πηρέται φέρουσιν ἐπὶ κεφαλῆς εἰδὸς τι ἀργυρᾶς μίτρας.
(Ἀκολουθεῖ).

Ἡ μικρὰ Καλλιόπη συνάζουσα κεράσια.

παρέλαβον τῷ 1626, δετε ἀνεγνώρισαν ἐπὶ δικτὸ ἔτη τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ῥώμης καὶ ὡς πατριάρχην Ἀβουσινας τὸν Πορτογάλου πατέρα Ἀλφόνσου Μενδὲς, καὶ ἔκτοτε διετήρησαν. Ἡρώτησα περὶ τούτου, ἀλλ' οὐδέεις ἠδυνήθη νὰ μὲ πληροφορήσῃ, διὰ τὸ ἔχουσι

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΑΡΠΩΝ.

Ἀρέψα καρποὺς μὲ προσοχὴν φιλόστοργόν μου τέκνον,
ὠφέλειαν καὶ ἡδονὴν
εἰς τοὺς ἠρίμους περισσὴν
δὲ εὐρῆς μόνον.

Δρέψε καρπούς, και ένθυμῶ ὅτι πολλοὺς ἰδρωτάς
ἔχυσαν ἄλλοι δι' αὐτούς,
ἵνα τοὺς κάμουν ἐκλεκτοὺς,
ἀγρίους ὄντας.

Δρέψε καρπούς ἐκ τοῦ Θεοῦ στήν γῆν μας φυτευθέντας,
κ' εὐγνωμον ἔσο πρὸς αὐτόν
ὅστις ἤγειμασεν αὐτόν
πλούτον εἰς πάντας.

Δρέψε καρπούς και πρόσφερε κ' εἰς τὰ μικρότερα σου,
γίνου Θεοῦ χεῖρ εἰς αὐτά,
ὅπου δὲν φθάνουν ἀρκετὰ
νὰ τάπολεύσουν.

Ποτὲ μὴ κλείσῃς φειδιῶλα εἰς τὸ πτωχῷ τὴν χεῖρα,
ἀλλὰ μμοῦ τὸν ποιητήν,
ὅστις σοῦ ἔχει ἀνοικτὴν
ἐλέους θύρα. Α.

Ὁ πιστὸς Αἰλικὸς ἀγρυπνῶν ἐπὶ τῆς κοιμημένης Καίτης.

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙΤΗ ΚΑΙ Ο ΠΙΣΤΟΣ ΑΥΤΗΣ ΚΙΩΝ
Ο ΑΙΛΙΚΕΥΣ.

Α'.

Γερνή τοῦ ἔαρος αὐγὴ προβάλλει
καὶ τοῦ Μαΐου τὴν πρώτην στέφει
μὲ τῆς ἀνοξείας τάπειρα κάλλη
καὶ τρέχουν, ψεύγουν μακρὰν τὰ νέφη.

Εἰς τὸν ἀνθῶνα αὐτῆς ταχεῖα
ὡς χρυσαλλίς τις πετᾷ ἡ Καίτη
καὶ ὀρέπει ῥόδα, κρίνα και ἴα
κ' ἐνόσ κανίστρου φαιδρὰ τὰ θέτει.

Ἀπ' ἄνθους 'ς ἄνθους εὐθύμως τρέχει
ὀτὲ εἰς ῥόδα, ὀτὲ εἰς κρίνα
καὶ σόντροφόν τῆς φέλιτατον ἔχει
τὸν Αἰλικέα, ὠραῖον κύνα.

Καὶ ὀδεῶ τρέχουσ' εἰς δένδρα φθάνει
ἀπηυδημένη, μικρὸν χασμάται
καὶ κόπου ὕπνος καταλαμβάνει
τῶραϊον σῶμά της, κ' εὐθὺς κοιμᾶται.

Πάραυτα τότε ὁ φύλαξ κίων,
τύπος τῆς πίστεως καὶ τῆς φιλίας,
ἴσταται ἀγρυπνος φρουρὸς πλησίον
τῆς τρυφερῆς του μικρᾶς κυρίας.

Τίτος ἐξ ὄλων ἡμῶν βεβαίως
καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν φιλίαν
ἢ ἀποστάσις τοῦ Αἰλικῆος
δὲν θὰ ἐλάσῃ μὲ προθυμίαν;

Ἰδέτε πόσον πιστῶς ἐμμένει
εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ πλῆσιν,
καὶ εὐχαρίστως τὴν περιμένει
νὰ ἐξυπνήσῃ τὴν κλῆσιν!

Πόσον ὀφείλει καταλαμβάνει
νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴν ζωὴν του
ὅπερ ἐκείνης, παρ' ἧς λαμβάνει
τόσας θωπείας καὶ τὴν τροφήν του.

B'.

Ἄν εἶν' ὁ κύων εὐγνώμων, φίλος,
καὶ τοὺς ἀδθένας του εὐγνωμονεῖ,
πόσον ὁ ἄνθρωπος μᾶλλον ὀφείλει
τοὺς ἀεργέτας του νὰ εὐλογῇ!

Ποῦ δὲ πλέον τὸν Πλαστοργόν του
ὅστις τῷ ἔδωκε καὶ τὴν κνοήν,
καὶ νᾶχῃ πάντοτε ὡς ἀρωγόν του
εἰς τὴν μάταν αὐτοῦ ζωὴν.

Ἐν Πειραιεὶ 1ῃ Μαΐου 1883.

Δ. Κ. Σ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ὁπὸ Φ. Α. Κ.

ΚΕΦ. ΠΡΩΤΟΝ.

(Συνέχεια).

—Μητέρα! νὰ, οἱ στρατιῶται!» ἀνεφώνησε πλήρης
χαρᾶς ὁ Γεώργιος. «Παρ' ὀλίγον νὰ τοὺς ἀκολουθήσω
ὅπως οὐλοῦν, ἀλλὰ ἐνθυμήθηκα ἐσένα. Ἐλα, ἀς ὑπάγω
μεν κατόπιν τωνί!»

Τὸ ἱκετευτικόν του βλέμμα ἔπεισε τὴν μητέρα, καὶ
ἀμφότεροι διηυδύνθησαν πρὸς τὴν πλατείαν Μίνστερ.
Ἐκεῖ εἶδον τοὺς στρατιῶτας παρατεταγμένους ἐνώπιον
ἐνὸς πολυτελοῦς ἀνακτόρου, ἀξιωματικὸς δὲ τις ἐπὶ λευ-
κοῦ ἱσπίου παρήλασαν ἐνώπιον τῆς γραμμῆς, ὠμίλησεν
εἰς τινὰς ἄλλους ἀξιωματικοὺς ἐπίσης ἐφίππους, ὅστινες
ἀμέσως ἐφώνησαν δύο ἢ τρεῖς λέξεις, ὡς ὁ Γεώργιος
δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀκούσῃ καὶ πάραυτα αἱ τάξεις διελύθη-
σαν, καὶ οἱ στρατιῶται ἀνεχώρησαν συνομιλοῦντες καὶ
γελῶντες ἀναμεταξύ των. Τώρα οἱ δύο μας θεαταὶ ἔδλε-
πον καθαρῶς τοὺς ἐφίππους ἀξιωματικοὺς, καὶ ὁ Γεώρ-
γιος ἔτρεμεν ἀπὸ τὴν χαροποιᾶν ἰδέαν ὅτι ἤθελε τώρα
ἰδεῖ πραγματικῶν στρατηγῶν. Δειλῶς ἐπροχώρησεν πρὸς
τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἀνακτόρου καὶ εἶδον τὸν στρατηγὸν νὰ
καταβῇ ἀπὸ τοῦ ἱσπίου, τὸν ὁποῖον λαβὼν διηρέτης ἀ-
πήγαγεν. Ὁ Γεώργιος εἶδε τότε καθαρῶς τὸ πρόσωπον

τοῦ στρατηγοῦ, ἡ δὲ μήτηρ του ἔβαλε μικρὰν κραυγὴν,
διότι ἀνεγνώρισε, μ' ὄλην τὴν λαμπρὰν καὶ ἐπίχρυσον
στολήν, τὸν ἕνον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποκαλέσει
φεύστην ὁ Γεώργιος. Καὶ ὁ Γεώργιος τὸν ἀνεγνώρισε,
ἀλλὰ μειδιάσας μόνον εἶπε·

—Μητέρα, ὡς φαίνεται εἶπε τὴν ἀλήθειαν ἐρώτησε
ποιὸς εἶναι.»

Ἄλλ' ἡ μήτηρ τὸν ἔσυρεν ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ
ἤθελε νὰ κρυβῇ. Ὁ Γεώργιος ὁμως ἀποστάσας ἐαυ-
τὸν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἐπροχώρησε σταθερῶς πρὸς
ἕνα γηραλέον ἀξιωματικόν, ὅστις εἶχεν ὡσαύτως ἀφιπ-
πέσσει, καὶ τῷ λέγει μετὰ θάρρους· «Παρακαλῶ, κύ-
ριε, δὲν μοι λέγετε ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ κύριος, ὅστις
ἵσταται ἐκαί;»

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐφάνη πως ἐκπεληγμένος· ἀλλὰ
θεωρῆσας τὸ ζωηρὸν καὶ εὐκρινὲς πρόσωπον τοῦ μι-
κροῦ παιδὸς ἀπήντησεν ἑμμενῶς,

—Ἐννοεῖς ἐκεῖνον, ὅστις ἐμβαίνει εἰς τὸ ἀνάκτορον;
εἶναι ὁ πρίγκηψ Λεοπόλδος τῆς Δεσσαυίας.

—Εἶναι στρατηγός;» πάλιν ἠρώτησεν ἀρόπως ὁ
καῖς.

—Βεβαίωτατα, οἱέ μου· καὶ μάλιστα εἶναι ὁ ἀνώ-
τατος στρατηγὸς ὅλης τῆς Πρωσσίας.»

—Ἐὐχαριστῶ πολύ, κύριε, διὰ τὰς πληροφορίες
σας,» ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος· καὶ ἀμέσως ἐπροχώρησε
βαδίζων κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν πρίγκηπα.

Οἱ περιεστώτες δὲν παρετήρησαν τὸν παῖδα, ἕως
ὅτου εἶχε προχωρήσει μέχρι τοῦ γηραλέου στρατάρχου
καὶ εἶχεν εἰπεῖ θαρραλέως καὶ εὐκρινῶς·

—Πρίγκηψ Λεοπόλδε τῆς Δεσσαυίας, μίαν ἡμέραν
σὰς ἀπεκαίεσα φεύστην· τώρα τὸ ἀνακαλῶ καὶ ζητῶ
συγγνώμην ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς.»

Ἡ ἐκπληξίς, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησε μία τοιαύτη σκη-
νῆ, ἦτο μεγίστη. Ὁ πρίγκηψ προσέδλεψε μὲν τὸν Γεώρ-
γιον, ἀλλὰ μὴ ἐνθυμούμενος αὐτὸν, τῷ εἶπε·

—Τί ζητεῖς, μικρὲ μου;»

—Δὲν ἐνθυμείσθε, κύριε πρίγκηψ, ὅτι τὸ παρελθὸν
θέρους σὰς εἶπα φεύστην, διότι εἶπετε ὅτι εἴσθε στρατη-
γός; Τώρα βλέπω τὸ λάθος μου καὶ χρεωστῶ νὰ ζητη-
σω συγγνώμην.»

Τότε ὁ γέρον ἀξιωματικὸς, τὸν ὁποῖον κατ' ἀρχὰς
εἶχεν ἐρωτήσει ὁ Γεώργιος, εἶπε· «Γενναῖον παιδίον!
εἶθε νὰ ἦτο υἱός μου!» Ὁ πρίγκηψ ἐνθυμηθεὶς τὸ γε-
γονός, εὐθόπευσε τὴν κεφαλὴν τοῦ Γεωργίου καὶ εἶπε
φιλοφρόνως·

—Ἐὐγε, τέκνον μου, πάντοτε ὁμολογεῖ τὰ σφάλματά
σου. Ἄλλ' εἶπέ μοι, ὅπόθεν εἶ εἰς στείλω τώρα εἰς τὴν
φυλακὴν ἔχεις καὶ τότε τὸ αὐτὸ θάρρος;»

—Μάλιστα,» ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος ἀρόπως.

—Σπουδαῖον παιδίον,» ἐψέφθουσε πάλιν ὁ γέρον ἀξιω-

ματικός, ὅστις ὠνομάζετο Στρατηγὸς φὸν Βράουνδέδελ.

— Τώρα διηγῆθητι ὀλόκληρον τὴν ἱστορίαν» εἶπεν ὁ πρίγκηψ, δίδων αὐστηρὸν ὕφος εἰς τὸ πρόσωπόν του, συνάμα δὲ, μειδιῶν πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς του, «εἶναι ὀλίγον τι περίεργος,» ἐπιθύρισε, «καὶ θέλω νὰ τοῦ δοῦμαι τὸ θάρρος.»

Ἐὸ Γεώργιος διηγῆθη ὅσα ἐνεθυμίζτο, χωρὶς ποσῶς νὰ καλύψῃ τὸ σφάλμα του. Οἱ περιεστῶτες στρατηγοὶ καὶ συνταγματάρχαι ἔδρακον τὰ χεῖλη ἵνα μὴ γαλάσωσθαι δυνάτα. Ὅτε ἐτελείωσεν, ὁ πρίγκηψ στραφείς πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς, εἶπε μὲ προσπεποιημένην ἀγανάκτησιν

— Δὲν εἶναι αὐτὸ προδοσία, κύριοι; Τίνα ποιήνῃ ἀξίζει ὁ παῖς ;»

— Κρεμάλαν, Ὑψηλότατε !» ἀπήντησεν ἡ βροντώδης καὶ βαθεῖα φωνὴ τοῦ Στρατηγοῦ φὸν Βράουνδέδελ.

— Κρεμάλαν ;» ἐπανελάθεν ὁ Γεώργιος ἔντρομος. Ὁχρίασε, καὶ διὰ τῶν βλεμμάτων ἀνεζήτησε τὴν μητέρα αὐτοῦ.

Αὕτη προδύωρσε μετὰ κραυγῆς, καὶ ἐρρίφθη ἐνώπιον τῶν ἀξιωματικῶν ζητοῦσα ἔλεος διὰ τὸν μονογενῆ της υἱόν.

Ὁ φὸν Βράουνδέδελ κύψας ἐπιθύρισε εἰς τὰ οὖς της «Ἔσο ἤσυχος, κορά μου, καὶ μὴ παρεξηγῆς ἕνα ἀστεϊσμόν.»

Αὕτη ἐνεθαρρύνθη πως, δὲν ἀπεμακρύνθη ἄλλο ἐκρόβη ὅπουθεν μᾶς στήλης.

Ὁ Γεώργιος εἶχεν ἐπανεύρει τὸ θάρρος του καὶ ὕψωσε τοὺς ὀρθηκμούς του εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πρίγκηπος.

— Συγχαρησάτε με, παρακαλῶ, κύριε. Βλέπετε, δὲν ἤξευρον ὅτι ἕνας στρατηγὸς ἠδύνατο νὰ περιφέρηται φορῶν παλαιῶν φαιδν ἐπένδυμα ὡς καθεῖς ἄλλος ἄνθρωπος. Δὲν θὰ φεισθῆτε τῆς ζωῆς μου, κύριοι ;»

— Ἀδύνατον,» εἶπε πάλιν ἡ βροντώδης ἐκεῖνη φωνή «διότι ἐὰν συγχαρήσωμεν σέ, καὶ ἄλλα παιδιὰ ἴσως νὰ ἀποκαλέσωσι τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα ψεύστην.»

Ὁ Γεώργιος ἔβλεψε κάτω ἦτο πολὺ ὠχρὸς, ἀλλὰ δὲν ἔτρεψε πλέον.

— Ἔστω λοιπὸν,» εἶπε τέλος «πονεῖ πολὺ ἡ κρεμάλας

— Ὅχι πολὺ. Ὁ κρεμαζόμενος ἀποθνήσκει μετὰ μίαν στιγμὴν καὶ δὲν αἰσθάνεται πλέον,» ἀπήντησεν ὁ Στρατηγὸς φὸν Βράουνδέδελ μειδιῶν.

— Μητέρα, εἶπέ εἰς τὸν πατέρα μου,» εἶπε τότε ὁ Γεώργιος, «ὅτι δὲν πονεῖ, ὥστε δὲν φοβοῦμαι.»

Καὶ ἀφῆσας τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς του προδύωρσε πρὸς τὸν πρίγκηπα καὶ τὸν ἠρώτησε μετὰ παιδικῆς ἀπλότητος

— Δὲν εἶσθε ὅμως τώρα ὠργισμένοι ἐναντίον μου, ἔ;

Ὁ γέρον στρατάρχης συνεκινήθη καὶ ἐθώπευσε φιλοφρόνως τὸν παιδα.

— Θὰ γείνης γενναῖος στρατιώτης, τέκνον μου,» εἶπε, «διότι ἔχεις πνεῦμα. Θὰ σὲ συγχαρῶμαι αὐτὴν τὴν φορὰν, ἀλλὰ πρόσχε ὅταν μεγαλώσῃς, νὰ μὴ ὀμιλῆς τόσον ταχέως καὶ ἀπερισκέπτως, διότι ἴσως νὰ μὴ δυναθῆς νὰ ἀπαλλαγῆς τόσον εὐκόλως τῶν συνεπειῶν.

Ἐγὼ, ὅταν γείνης ἐνήλιε, θὰ σὲ κάμω στρατιώτην, καὶ ἐὰν φέρεσσι καλῶς, θὰ προκόψῃς. Ἀλλὰ πρόσχε νὰ μὴ ἦσαι ἀπειθὴς καὶ ἀλαζών· καὶ ἔκβαλε τὴν στρατηγίαν ἀπὸ τὸν νοῦν σου· διότι πιθανὸν νὰ γείνης δεκανεὺς ἢ λοχίας, ἀλλ οὐδέποτε στρατηγός.»

Ταῦτα εἶπόν, αὐτὸς καὶ ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ ἐγέλασαν. Ἀλλ' ὁ Γεώργιος εἶπε σοβαρῶς

— Τὰ πάντα δυνάτα παρὰ τῷ Θεῷ !»

— Μὲ ὅλα του τὰ λάθη, αὐτὸ εἶναι σπουδαῖον παιδίον,» εἶπεν ὁ γέρον φὸν Βράουνδέδελ, ὅστις ἀπῆλαυε μεγάλης εὐνοίας παρὰ τῆ πρίγκηπι στρατάρχῃ. «Ἐχει ἔκτακτον ἀνδρείαν καὶ εὐκρίνειαν, καὶ ἐὰν οἱ γονεῖς του ἦναι καλοὶ καὶ τὸν ἀναθρέψωσι καλῶς, ὁ παῖς οὗτος δύναιτο νὰ γείνη ἀριστὸς στρατιώτης, καὶ, ἐν καὶ τὸν περιπαίζωμεν τώρα, τίς οἶδεν ἐὰν δὲν γείνη λοχαγὸς τοῦλάχιστον ;»

— Μπα ! φίλτατέ μοι φὸν Βράουνδέδελ,» ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ, «βλέπω ὅτι ἐσαγηνεῖθης ὑπὲρ τοῦ παιδός. Ὁμολογῶ ὅτι ἡ διαγωγή του σήμερον ἦτο ἀριετὰ ἔξυπνος, ἀλλ' ὁ χαρακτῆρ του εἶναι τοιοῦτος, ὥστε ἐὰν δὲν ἀνατραφῆ καλῶς, δύναιτο νὰ γείνη κακοῦργος θρασυτάτος.»

Τούτο εἶπόν, διὰ νεύματος διέλουσε τὴν συνάθροισιν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀνάκτορον, οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ ἀποχωρισθέντες διηυθύνθησαν ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν του. Ὁ Γεώργιος καὶ ἡ μήτηρ ἐπανέκαμψαν οἰκίαν ἐν σιγῇ καὶ βαθεῖα σκέψει. Τὸ γεγονός τοῦτο ἔσχε καὶ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα ἐπὶ τὸν Γεώργιον. Οὗτος ἔμαθε νὰ σέβηται πλέον τοὺς ἀνθρώπους, ἔστω καὶ ἀπλοῦστατα ἐνδεδουλευμένους.

(Ἀκολουθεῖ).

Μία συμβουλή.

Εἰς πᾶσιν σου διάλεξιν
Μετὰ ἐχθροῦ ἢ φίλου,
Πρὶν δώσῃς τὴν ἀπάντησιν,
Σύμπτου καὶ ἀποκρίνου.

Ἐν βλέμμα ρίφον ἀτενῶς
Ἐν αὐτὸ τὸ μέτωπόν του,
Ἴνα βεβαιωθῆς καλῶς
Κὶ ἀμέσως τὸν σκοπὸν του.

Αὐτὸ εἶναι τὸ κάτοπτρον
Ἀνθρώπου τῆς καρδίας,
Αὐτὸ μόν εἶναι ἀκρυπτον
Εἰς τὰς διπροσωπίας.

L. ΠΕΤΡΙΔΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

—Ο αγαθός άρχων έξέρχεται τής άρχής ουχι πλουσιώτερος άλλ' ένδοξότερος.

—Ο πολυμαθής γνωρίζει τι γνωρίζειν ο άμαθής γνωρίζει ότι τίποτε δέν γνωρίζει, άλλ' ο ήμιαθής νομίζει ότι γνωρίζει όλα, και δέν ήξάρει του φαίνεται ή περιττόν ή έσφαλμένον!

—Εάν δέν έμαθες να άρχεσαι μη έπιχείρει να άρχης.

—Οι Σίνοι έχουσι και θεόν προστάτην του μαγειρείου και πιστεύουσιν ότι κατά τó τέλος του έτους ούτος προσέρχεται εις άλλον θεόν άνωτερον και τω δίηγείται πάντα τά κατά την οικίαν τής όποιος τó μαγειρείον προσταθεί. Η εικών του κρηματά άνωθεν τής εσίας, ένθα μαγειρεύονται τά φαγητά. Την τελευταίαν του νέου έτους ήμέραν τω δίδουσι να φάγη γλυκύσματα εκ πετμελείου, και τω παραγγέλλουσι να μη έπιη παρά καλά πράγματα περι αυτών. Προσέτι τω λέγουσιν ότι του δίδουσι τó πετιμέε δια να κολληθώσι τά χείλη του προς άλλα, ώστε να μη δύναι να προφέρη τι κακόν περι αυτών, λησμονούντες οι έξυπνοι ούτοι Κινέζοι ότι ουδέ καλόν δύναιται ή δυστυχία αύτη θεότης εις τοιαύτην περίστασιν να έπιη, άφού τó χείλη της είναι κολλημένα!

—Έσχάτως εξέτεθη χ α ρ τ ι ν ο ν ώρολόγιον, κατασκευασθέν υπό τινος ώρολογοποιού έν Δρέσδη. Τό ώρολόγιον τουτό έκτελει την εργασίαν ενός μεταλλίνου άκρίβεστατα.

—Έν Κύπρω τóσον φοβερά ήπήρξεν ή μάστιξ τής άκρίδος, ώστε οι κάτοικοι, κατά πρόσκλησιν τής τοπικής Κυβερνήσεως, ήτις και προσήνεγκε προς τούτο θωρεάν χρηματικήν, έφεραν προς τās άρχάς έντός 7 μηνών σχεδόν 1330 τόνους ψών τής άκρίδος!

—Τό παράσημον των Ιπποτών του Ναού (Τάμπλ) ιδρύθη τω 1118, αλλά καθργήθη τω 1312 υπό του πάπα Κλήμεντος του Ε', ότι έπαυσεν έν όλη τή Χριστιανώσυνή έκτός τής Πορτογαλλίας, έν ή μέχρι σήμερα υπάρχει, φέρουσι δέ οι φέροντες αυτό τó όνομα τού Χριστού.

—Η πρώτη δοκιμή έγένεως ξένου αίματος εις τās φλέβας άσθινοūs έγένετο έν Παρισίω τω 1668. Ένέχυσαν άρνίου αίμα εις τās φλέβας ενός μανιακού, οστις και έγένετο ήπιώτερος, άπέθανεν όμως εις την δευτέραν δοκιμασίαν.

—Τό μεγαλύτερον γνωστόν έν τω κόσμω είσόδημα είναι του έν τή Αμερικη κ. Βάνδερμπειλδ, ανερχόμενον εις 50 εκατομμύρια φράγκα.

—Οι Πορτογάλλοι εισήγαγον τó τέιον έν Εδρώπη κατά τόν 15^{ον} αιώνα.

—Τās κηλίδας του Ηλίου οι Σίνοι παρατήρησαν τó 321 π. Χ., τó όποιον δεικνύει ότι τά αστρονομικά των έργα έία ήσαν έντελέστερα των Αίγυπτίων και των Έλλήνων.

—Έν Εδρώπη υπάρχουν 1457 θέατρα, εξ ών 343 έν Ιταλία, 337 έν Γαλλία, 160 έν Ισπανία, 194 έν Γερμανία, 192 έν Αυστρια, 150 έν τή Μεγάλη Βρετανία, 44 έν Ρωσία, 34 έν Βελγίω, 22 έν Ολλανδία, 20 έν Έλβετία, 16 έν Πορτοκαλία, 10 έν Σουηδία, 10 έν Δανιμαρκία, 8 έν Νορβηγία, 4 έν Ελλάδα, 4 έν Τουρκία, 3 έν Ρουμανία, 1 έν Σερβία.

—Αρχιτέκτων αυστριακός ανεκάλυψεν έσχάτως ότι ή λαμπρότης των τοιχογραφιών τής Πομπηίας όφειλεται εις λαμπρόν λευκόν σχηματιζόμενον από μαρμαροκόνιας αναμειγμένης μετ' άπορρήτου συνθέσεως, τής όποιος τó μυστικόν ανεκάλυψε. Διετύχη δέ να κατασκευάσθ δι' αυτό τοιχογραφίας και στολισμούς του Αυστριακού Κοινοβουλίου.

—Η έφημερίς των μαγαζείων και ύφασματεμπόρων αναφέρει, ότι ή προετοιμαζομένη δια την στέφιν τής αυτοκρατορίας τής Ρωσίας έσθης θα ήναι ή πολυτιμωτάτη των μέχρι τούδε κατασκευασθειών. Η έργασία της λέγεται ότι θα ήναι τó θαύμα τής χρυσοκεντητικής. Τά κεντήματα θέλουσιν έχει βάθος εκκοσιν έκτώ δακτύλων! ένψ ή ούρα αύτης θέλει έχει βάθος ουχι ήλιγότερον των 20 λιτρών, ήτοι περίπου 7 όκάδας!

—Η γεωγραφική έταιρία των Παρισίων απέκτησεν έσχάτως τόν χάρτην τής Αφρικής, τόν όποιον είχε μεθ' έαυτού κατά τó πρώτον ταξείδιόν του ο Αλίβικσων. Τόν χάρτην τουτόν έδώρησαν τή έταιρία ή ξενίσας τόν Λιβικσώννα και φίλος αυτού γενόμενος Ακόστ-Σουαρέζ.

—Οι Παριείς έξων έν Περσία μέχρι του 638, όταν οι Άραβες κατέστρεψαν την μοναρχίαν των και ούτω άλλοι μόν υπεδουλώθησαν, άλλοι δέ έφυγον εις τās Ινδίας, όπου σήμερα έχουσι εις χείρας των τó Ινδικόν έμπόριον όντες συγχρόνως μία των πολυπληθεστέρων αυτών φυλών.

—ΟΙ λέων των βασιλικών σημάτων τής Αγγλίας προσετέθη τω 1603 κατά την εις τόν θρόνον άνάρρησιν του Ιακώβου.

—Ο Φραγκλίνος, τού όποιου οι μικροί αναγνώσται μας εύρέσκουσι την εικόνα εις άλλην σελίδα, ήτο όχι μόνον άνθρ έμψυχός άλλα και άστειος: τó άκόλουθον ίσταιρείται περι αυτού άστειότατον ανέκδοτον.

—Ευρισκόμενος ποτε εις Παρισίους έευχε να παρευρεθ ή εις συναναστροφήν έσπερινήν, όπου έκτός άλλων επισήμων προσώπων ήτο και Άγγλος τις πολύ ιδέοτροπος, του όποιου ή άναπνοή ήτο πολύ άηδής εις τόν πλησιάζοντα αυτόν.

Ο Φραγκλίνος, όστις εκάθητο πλησίον μιας κυρίας, με την όποιαν ο Άγγλος ανήλλαξεν όλίγας φιλοφρονητικάς λέξεις, παρατήρησεν εις αυτήν, άφού εκείνος άπεμακρύνθη, ότι με τοιαύτην άναπνοήν δέν έπρεπε να συγχάξη εις συναναστροφάς.

Ο Άγγλος, και περ άπομακρυνθείς, ήκουσε την πειρακτικήν κατ' αυτού παρατήρησιν και έπιστρέψας έρριψε κατά του Φραγκλίνου τó χειρόκτιον, ως σημείον μονομαχίας. Ο Φραγκλίνος έλαβεν αυτό ήσύχως και πλησιάζας τόν Άγγλον, φίλε μου, τω είπε, μειδιών, — τί θα κερδίσης εάν μονομαχήσης με άνθρωπον, όστις έκαμε τυχαίαν τινά παρατήρησιν; Εάν με φονεύσης, δέν θα καλλιτερεύσης την άναπνοήν σου. Εάν δέ φονευθής, όλον τó σώμα σου θα γείνη άηδές!

Δέν λέγεται τί συνέβη μετα ταύτα, άλλ' έπειδή ή μονομαχία δέν έλαβε χώραν, συμπεραίνεται ότι ο Άγγλος με όλην την ιδιοτροπίαν του ανεγνώρισε τó όρθον των παρατηρήσεων του σοφού Αμερικανού και παρατήρηθη αύτης!

—Έρρηθη εις την θάλασσαν νέον μέγα πολεμικόν πλοίον τής Ιταλίας, ο Ναυπάκτος κληθέν, επί παρουσία τής Βασιλικής οικογενείας τής Ιταλίας. Τής «Ναυπάκτου» ή ναυπήγησις ήρχισε τόν Αύγουστον 1877. Είναι πλοίον 14,000 τόνων, μετά μηχανών δυνάμεως 18,000 ίππων, και ταχύτης 17 μιλίων την ώραν. Τό πλοίον τούτο στοιχίζει 25 εκατομμύρια φράγκων.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποιον μάθημα δυνάμεθα να μάθωμεν εκ των κρινών του άγρού;
2. Ποιον εκ των πετεινών του ούρανού;
3. Ποιος άπεκοιμήθη ύποκάτω μιας άρκούδου;